

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Rusije. (18. maja st. st. Izv. dop.)

Nj. Imperatorsko Veličestvo Aleksander III. vrnil se je iz Krima v stolico, davši „prikaz“ čer-nomorskemu brodogradu, o katerem sem Vas izvestil v svojem poslednjem dopisu. „Prikaz“, kakor je znano, v Angliji ni bil vsprejet s posebnim odobrenjem, kajti samodržec vserossijski napomnil je v njem svetu, da trpljenja Rusiji mora biti jedenkrat konec in da je Rusija pripravljena, ako okoliščine tako zahtevajo, z orožjem v roki zaščititi svojo čast. Besede carjeve neso bile rečene tja v en dan; one imajo velik pomen in „imējuščij uši slišati, da slišite“.

Na vsem potu iz Krima srečavali so Imperatora povsod, kjer se je ustavljaj, zastopniki ruskega občinstva, načelniki dvorjanstva, deputati od drugih stanov, predstojniki in predstojnice moških in ženskih gimnazij in drugih učilišč, in razen teh i zastopniki višje uprave in mestnega samoupravljenja. Tu imam omeniti posebno pozdravljenja, s katerim je vsprejel Moskovski „gorodskoj golov“ Aleksejev, cara v „pervoprestolnoj stolice“ v Moskvi.

Moskovski župan je v svojem pozdravljenju mej drugim izrekel pomenljive besede: „Okriljajetsja naša nadežda in krēpneta naša vera, čto krest Hristov zasijajet na svjatōj Sofiji“ (t. j. krila (perote, dobiva naše npanje in krepča se naša vera, da zasije križ Kristov na svetej Sofiji). Te besede proizvoče po vsej Rusiji in ne bo ga človeka, ki bi jih ne vsprejel z istinitim, iskrenim in globokim sočuvstvijem, ki bi ne pripomnil naše prošlosti, naše ve-kove borbe za osvobojenje vstoka, naših neštevilnih žrtev in potokov krvi, ki so jo ruski junaki prelili na namočenej s slavjansko mučeniško krvjo turške zemlji.

Moskovski župan, zastopnik prve prestolnice, „bčelokamenne“ Moskve, govori v imenu stolice, ki je čisto ruska, brez primesi, katera dela Petrograd nečistim ruskim mestom, kajti v njem so zastopani vsi zapadni narodi v velikem broji. Moskva je srce Rusiji, ognjišče ruskega domoljuba, ruskega entuzijazma, Moskva je slovanska Meka. Ona daje „ton“ vsej Rusiji in vsemu slovanskemu svetu. Zato je bilo tudi njej prisojeno pozdraviti carja z besedami, ki dokazujejo, da so besede, ki jih je on go-

voril v svojem „prikazu“, govorjene iz srca vsakega ruskega domoljuba. Razumeje se samo po sebi, da župan pomenljivih besed ni govoril sam od sebe, nego po povelji zastopa drevnje ruske stolice; razumeje se tudi samo po sebi, da je župan svoje besede poprej dal v cenzuro ministerstvu in dobil dovoljenje, izreči jih javno, pred vso Evropo.

V istem zmislu je govoril carju mitropolit Moskovski Joanikij.

Teška kriza, ki jo preživa balkanski polu-ostrov, dokazuje, da se gospodstvo polumeseca v Carigradu približuje koncu in da hram sv. Sofije bode zopet ukrašen kristjanskim križem. Povsod na vstoku se vidi strašna vzburljenost in nezadovoljnost. Narodne strasti so se razplamtele, a države tekmujo mej seboj. V začetku krize se je govorilo samo o Bolgariji, no skoro se je začela obča zmešnjava. Turčija je postavila na noge svojo vojsko, da bi gledala, kako se pod njenim nosom krūši precejšen kos od otomanskega carstva. V Porti se neso mislili protiviti bolgarskemu objedinjenju, a vendar stoji turška armija, lačna in raztrgana pod bajoneti, kajti za Bolgarijo je zašumela Srbija, potem Grška, začele so se revolucionarna dviženja v Makedoniji in Albaniji in kalif ne more razpustiti batalijonov, kajti takrat se lahko oni store opasnimi njemu in on pride „z dežja pod kap“. Položenje „umirajočega človeka“ je brez upanja; on stoji pred dilemo, no oba člena te dileme imata zanj jeden i isti pomen — poginiti. „Kjer je tenko, se trga“, pravi ruska poslovice in krpaj staro obleko, ki jo je z vseh strani oglodal zob časa, kjer hočeš, povsod se bo delala luknja za luknjo: šiva ne drži!

In kaj vidimo v Bolgariji? Ali je narod zadovoljen? Ne! naj pišo najeti battenbergovski oficijozni in oficijali, kar hoté, istina je vendar, kakor kažejo volitve v narodno sobranje, da je bivši pruski oficir zelo nepopularen in naj njegovi opričniki davijo nezadovoljnost, kakor hote, v pepelu vendar vse bolj in bolj tli. A Srbija? Garašanina stranka ima večino, no ona samo tej večini tako malo verjame, da je odložila skupščino do septembra, nadeje se, da bode takrat volilna tragi-komedija dala boljši rezultat. V Greciji je dal Delijanis krmilo v roke Trikupisu, komaj je ta na krmilu, že na granici teče kri, to je, dela se čisto narobe, nego Trikupis želi. Vsako

minuto, ne glede na razoroženje, zgodi se lahko kaj, kar postavi vstočno vprašanje zopet na rebro. Nazadnje se je tudi Rumunija prepričala, da ni našla prijateljev tam, kjer jih je začela iskati po vojni, v katerej se je ona udeleževala na strani Rusije. Da, narodi vstoka so se navadili priznavati Rusijo za svojo osvoboditeljico in pokroviteljico. Vera v historično misijo severnih bratov v njih živi še vedno, in živela bode i zanaprej, kajti od koga pričakovati spasenja, ako ne od rodni po veri in jeziku bratov? Oni, samo oni, nadejajo se vkup z njimi, da nastane jedenkrat dan, ko „na svjatōj Sofiji zasijajet krest Hristov“.

K temu: „da pomožet Bog!“

Krutorogov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. junija.

„Dziednik Polski“ je izvedel z Dunaja, da je državnozborna desnica vedno bolj prepričana, da se bode razpustil državni zbor.

„Militär-Verordnungsblatt“ objavil je cesarjevo pismo nadvojvodi Albrehtu. To pismo je sedaj posebnega pomena, ko so v ogerskih časniki in celo v ogerskem parlamentu nesramno napadali nadvojvodo in skupno vojsko. Namen cesarjevega pisma je gotovo, dati nadvojvodi popolno zadoščenje za napade od ogerske strani. Cesarjevo pismo se glasi: „Ljubi gospod strije, feldmaršal nadvojvoda Albreht! V navadnej nesebičnej udanosti in z nikdar neutrujeno marljivostjo nastopili ste trudopolno potovanje v Bosno in Hercegovino in tako si zopet pridobili pravico do Moje hvaležnosti. Z velikim zadovoljstvom so me napolnila Vaša poročila o razmerah in o duhu tja prestavljenih čet, njih izvežbanji, kakor tudi njih delih v čisto vojaškem in kulturnem oziru. 15. vojni voj, ki po svoji sestavi predstavlja vso vojsko, deluje na dostojen način v zmislu starih dobrih tradicij vojske, katera v vseh okoliščinah z redko zvestobo in samozatajevanjem ceni in varuje veljavo prestola in bode tudi v bodočnosti verna tej svoji visokej določbi. V Schönbrunn, 7. junija 1886. Fran Josip I. r.“ Da se pa prav spozna pomen tega govora, primerjati se mora z napitnico nadvojvode Albrehta pri častniškem obedu v Serajevu. Ta napitnica se glasi: „Na zdravje Njega velečastva našega najvišjega, presrečno ljubljenega vojnega gospoda! Slava! Njega velečastvo bode gotovo posebno zadovoljilo, ko dobi po-

LISTEK.

Grobni spominek BOŽIDAR-u RAIČ-u, umrlemu 6. junija 1886.

Ena se tebi je želja spolnila,
V zemlji domači ti truplo leži.
Preširen.

Non omnis moriar.
Horacij.

Zadela tebe grozna je nesreča . . .

Slovenski rod, razjoči se na glas!

Da sōlza, tebi iz oči roseča,

Domača naša sveta tla močēča,

Močila dolgo bo bodoči čas.

Oj, tožna mati, mila domovina,

Najboljšega si izgubila sina!

Ko skrben oče vnet je za sinove,

Za narodovo srečo bil si vnet,

Gojil za njega zlate si osnove,

Želeč razbiti težke mu okove,

Ki žulijo ga, oh, predolgo let!

Osrečen videti svoj rod predragi,
Bila je želja v tvoji duši blagi.

Slišēč besedo tvojo gromoglasno,

Tvoj mili rod veselja je strmel,

Ko si mu kazal krepko, živojasno,

Kakó je bilo v domovini krasno,

Ko v njej okrutni tujec ni besnel,

Kakó bo v njej spet lepo in veselo,

Ko tujstvo več moči ne bo imelo.

A vse zastonj . . . Ah, kde so tvoje nade,

Dasi boritelj bil si silno jak?

Nenadoma se grozna smrt prikrade.

Vsak, ki živi, pod njeno koso pade,

Berač in kralj, plašljivec in junak.

Jedino to nam bode tolažilo,

Da kar si storil, ni se v grobi skrilo.

Ljubeč svoj narod iz vse srčne sile,

Želel si vedno zlato mu prostost,

A kratke so življenja ure bile,

Te želje niso tebi se spolnile,

Podrla prej te smrtna je grenkost.

Kder domovine mile je središče,

Med svojimi je tvoje pokojišče.

Oj, spavaj, spavaj v tihoslaskem miri!

V življenji nisi ga imel nikdar.

Tvoj bistri duh nad nami naj se širi,

In vedno vodi nas po pravem tiri,

Neti naj v srcih rodoljubja žar,

In tebi, roda svojega ljubljeneč,

Bodočnost vij nesmrtno slave venec.

B. F.

Andrej Kólosov.

(Ruski spisal I. S. Turgenev, preložil Osamélec.)

(Dalje.)

Zapalivši pahitos, nadaljeval je mali človeček:

— Nekega krasnega jutra prihitel je Bobov ves usopljen k meni: „Ali veš, brate, veliko novost? Kolosov je prišel.“ — Kolosov? kak tič pa je gosp. Kolosov? — „Ti ga ne poznaš? Andrušo Kolosova? Idiva takoj k njemu, brate! Včera na večer vrnil se je iz službe.“ — A kaj pa je prav za prav? — „Nenavaden človek, bratec!“ — Nenavaden človek . . . dejal sem: — le pojdi sam! Jaz ostanem doma. Mi že poznamo vaše nenavadne ljudi! Kak na polu pijani pesniški kovač z večno-

ročilo o izvrstnem duhu, ki nautaja 15. voj, o izvrstnem stanju posamičnih čet, katere so kot predstraže domače kulture hkratu z zadovoljnostjo in požrtljivostjo dodelale prava rimska dela in jih še delajo. 15. armadni voj, ki se vedno preminjajoč obnavlja iz vseh družih vojev, in je vendar popolna celota, koja prešinja jeden in isti duh, kaže v malem, kaj dela iz skupne c. kr. vojske nepremakljivo telo. Sinovi vseh narodov čutijo se v tekmovalni, kar se tiče zvestobe, udanosti in službene marljivosti, kot bratje zjedinjeni pod cesarskim črnorumenim praporom. Ko trknemo na zdravje vrliga 15. armadnega voja in njegovega vzglednega poveljnika, zakličimo slavo tudi vsem našim tovarišem skupne vojne moči države. Ta napitnica, katera poudarja skupni duh vojske, bila je hudo razdražila madjarske živce. Grof Apponyi je zaradi tega interpeloval vlado v zbornici. V svojem govoru je vodja zmerne ogerske opozicije trdil, da skupna državna misel nasprotuje ogerskemu državnemu pravu. Tradicije ogerske ustave nasprotujejo temu, da bi vojska imela kako domišljeno domovino. Nikdar in nikoli ne bomo v tej deželi čutili drugega kakor ogersko domoljubje. Ministerski predsednik Tisza je v odgovoru na interpelacijo izjavil, da se skoro v vsem strinja z grofom Apponyi-jem. Tudi on tedaj ne odobrava, da bi se mej ogerskimi vojaki gojil kak drug duh, kakor madjarsko domoljubje in zatrjeval je, kako na to napitnico, da izjav mož, ki v resnici nima vojske vodstva vojske v rokah, ne smemo zmatrati za izjave vodečih krogov, da tedaj take izjave ne morejo popačiti vojskega duha. Cesarsko pismo pa naravnost odobrava stare tradicije vojske in mej te stare tradicije spada tudi skupni duh vojske. Če primerjamo cesarsko pismo in nadvojvodovo napitnico, vidimo, da v obeh veje popolnem isti duh, duh, ki nasprotuje madjarskemu šovinizmu. Pa tudi jasno je sedaj, da s Tiszinim postopanjem nikakor neso prav zadovoljni na Dunaji. Morda ima Dunajski dopisnik Germanije prav, ki trdi, da se Tisza ne bode mogel drugače pomagati iz zadreg, kakor da odstopi. — V Pešti se pa v tem nadaljujejo ulični izgredi. Predvčeraj so pokopali onega delavca, katerega je policija ubila pri izgredih. Pri pogrebu se je bilo zbralo mnogo naroda. Na krsto so položili več šopkov in vencev. Poslanci nezavisne stranke so korporativno prišli k pogrebu. Vseučilišniki in delavci so poslali svoji deputaciji. Predno se truplo vzdignili v bolnišnici, je predsednik akademičnega društva, umrlega nagovoril tako: „Tvoji rani sta te naredili velicega. Pri tem žalostnem obredu nečemo preiskavati, kdo te je umoril, zadovoljimo se s tem, da glasno zakličemo: Če si bil domačin, hvaležen ti boje narod, če si tujec, je tvoja zasluga še večja“. S tem nagovorom izročil je krsto deputaciji delavcev. Na to je zaklical poslanec Verhovay: „Naša dolžnost je, da sprejmemo velikega mrtveca k poslednjemu počitku na pokopališče. Na pokopališči je Verhovay imel sledeči govor: „Čemu smo prišli? Gotovo ne zaradi tega mrtveca, ampak zato, ker je padel za narodno idejo. Prišli smo, da demonstriramo za one ideje, katere je pred 37. leti uničeval Hentzi. Če drugi venčajo onega grob, storimo mi še tisočkrat več, če se zberemo okrog groba tega mučenika, ki je pal za domovino, ne pa za plačo kakor oni. Kaplja take krvi je več vredna, kakor 1000 sabel Janskega. Prišli smo, da izjavimo, da znamo umreti, a se ne damo onečastiti. Ne železni angelj, ki varuje Hentzijev spomenik, ampak venci, ki pokrivajo ta grob, delajo mrtveca velikega in slavnega. Ako imajo oni vojake, imamo mi honvede in pripravljene smo umreti za domovino.“ Ni čuda, da se ponavljajo izgredi, ko državni poslanci s takimi govori hujskajo. Že popoldne se je zbiral potem narod po ulicah, pojoč Kossuthovo pesen in razgrajoč. Kjer so izgredniki videli kakega policista, zmerjali so ga z morilcem. Dijaki so imeli popoldne shod in sklenili delati na to, da Ogerska dobi

svojo samostojna vojsko. Ko se je stemnilo, bilo je po ulicah vedno več naroda. Slišali so se kliči: „Proč z Janskim!“ „Dajte nam samostojno vojsko!“ Ko so izgredniki začeli napadati policijo s kamenjem, poslali so po vojaščino. Okrog polnoči prišla sta dva batalijona pešcev in 1 eskadron huzarjev, ki so izgrednike razpodili. Več plinovitih svetilnic in oken bilo je ta večer pobitih. Vseučilišniki v Raabu so tudi razsajali predvčeraj in klicali, da hočejo samostojno ogersko vojsko.

Vnanje države.

Mej **srbskimi** radikali navstal je popolni razpor. Jeden del radikalcev neče nič vedeti o zvezi z liberalci in se je tedaj popolnem odločil od družih radikalcev. — Vsa poročila o kakih anarhističnih namerah srbske opozicije so izmišljena. Oblastva so zaprla več oseb le zato, da ne bodo mogle proti njim pričati, kako nepostavno so postopala pri volitvah.

Grška vlada hoče izvesti razne notranje reforme. Število poslancev hoče znižati z 246 na 150 in odrediti, da se bodo volili po provincijah ne pa po posebnih volilskih okrajih. Da pa častniki ne bodo preveč silili v zbornico, hoče precej prikrajšati pravice onim častnikom, ki bodo poslanci. Pri zadnji mobilizaciji so rezervisti le počasi prihajali, zato je Trikupis predložil zakon, da bodo rezervisti ki prepozno pridejo, ravno toliko dni morali ostati pri zastavi, kakor oni, ki pridejo ob pravem času. Nadalje hoče predložiti zbornici več zakonov o urejenji financ.

Danes se bode otvorila **italijanska** zbornica. Opozicija hoče takoj z začetka vlado napasti z energičnimi interpelacijami, da se tako jasno določi, kako je razmerje strank v zbornici.

Veliko veselje bilo je mej **angleškimi** konservativci, ko je bila irska predloga zavrnjena. V zbornici navstal je bil velik hrup. Nekateri poslanci so skočili na klopi in mahali s klobuki. Konservativni listi mislijo, pa pri prihodnjih volitvah ne bode zmagal Gladstone, da je sedaj uničena njegovo državniška slava, liberalni so pa trdno preprišani, da se bode prej ali slej Ircem dovolila avtonomija. Konservativci pri volitvah tako ne bodo dobili take večine, da bi mogli sami prevzeti vlado, ako jih ne bodo podpirali Irci.

Dopisi.

Iz Trsta 8. junija. (Ivan Dolinar in njegov pogreb.) Zatisnil je oči zopet jeden iz mej prvoboriteljev naših, kateri se je nevstrašeno in smelo z besedo in dejanjem vedno potegoval za naše pravice. Ivan Dolinar, mož katerega so z jedne strani tako spoštovali, tako ljubili in čislali, z druge strani pa tako črtili, zaničevali — in obrekovali, počiva v hladnem grobu, kamor strasti, prepri in boji več ne segajo. Da je bil za Slovence v Trstu Dolinar znamenita oseba, pokazal je njegov sprevod, katerega se je udeležilo gotovo nad tri tisoč ljudi vseh stanov in slojev tukajšnjega naroda. Vsa društva, izvemši čitalnico, poslala so vence, s katerimi je bil voz kar pokrit, nekoliko so jih pa deputacije nosile pred vozom. Sprevod se je pomikal skozi najživahnejše ulice Via Barriera vecchia, Corso in Via St. Antonio, ob straneh bilo je kar črno gledalcev. Prostorna cerkev sv. Antona bila je sprevoznikov dubkom polna. Dyajset Sokolašev udeležilo se je v opravi pogreba ter skazalo zadnjo čast svojemu odborniku in ustanovniku. Da ustanovniku! Katero društvo je v Trstu, vprašal bi lahko, da ga ni Dolinar ustanovil? Mislim, da jih bodote malo našli. V svojem času ustanovil je i društvo in list

„Edinost“, ustanovil „Sokola“, ustanovil „Delavsko podporno društvo“, stekel si je zaslug za „Rojansko čitalnico“, da i „veteransko društvo“ ima se njegove delavnosti mnogo zahvaliti. Ako bi ne bil drugega storil, menim, da bi mu že zato Tržaški Slovenci morali vedeti hvalo ter ohraniti si njega ime v večnem, blagem spominu. A storil je še več, kot agitator bil je Dolinar neprecenljive vrednosti. Tu pač nemamo v Trstu nikogar, da bi stopil na njegovo mesto. Dolinar poznal je vsacega ne samo v mestu, ampak tudi v okolici, in vse količkaj uplivne ljudi po vsem Primorskem. Ni je bilo volitve, ne v mestni Tržaški, ne v istrski deželni in ne v državni zbor, da bi Dolinar ne bil zastavil vse svoje sile in ves svoj denar v prosep in zmago naših kandidatov. Izvestno bi brez Dolinarja in Steletovih pevcev pri zadnji volitvi v državni zbor v naši okolici ne bili tako sijajno zmagali proti italijanskemu nasilstvu in — denarju, s katerim so okoličane podkupovali. Ko so bile volitve razpisane, Dolinarja kar strpelo ni več v mestu; hitel je iz sela v selo, od moža do moža, spodbujal in učil, koga naj volijo in zakaj naj ga volijo. Kakor nobeno ljudstvo na svetu, tako tudi naše ni odveč idejalistiško, sama beseda, posebno pisana se ga ne prime, tu je treba najprej žive besede in pa tudi kaj konkretnega, kar se lahko prime, prigrizne, če treba tudi v kozarec ulije ter premoči z njim žejno grlo. To politiko tirajo naši nasprotniki, in ako se hočeš uspešno proti njim boriti, moraš je pobijati z istim orožjem, klin s klinom, veli še narodna modrost. Agitacija mu torej ni „nesla“ in vender je agitoval, kakor še nikdo pred njim in morda nikdo za njim. On je znal z ljudstvom občevati, kakor le malo kdo, pridobil je narod koj na svojo stran in v tem baš je ona nepridobljiva agitatorska moč, proti kateri se i denar neuspešno bori. Da ukljub Dolinarjevi neumornej agitaciji nesmo vselej zmagali, ne bode se čudil, kdor Tržaške in istrske razmere pozna in ve kako malo imovnih, nezavisnih in zavednih mož imamo mej narodom. Ob takih prilikah okoristili so se njegovi nasprotniki; da bi svoje neuspehe malo olepšali in prikrili, deli so Dolinarja in njegovo delovanje na kritično rešeto in kritikovali so ga in sumničili — in ... Ali naj bode, gospoda, sedaj ste sami, pokažite, da i sami vse morete! Prenehajo naj prepri, zjedinite se v složno delovanje. —

Tudi Dolinarjev „Juri s pušo“ imel je svoj pomen za našo okolico in Istro posebno. Dovtipi in zabavljice, ki jih drugod še razumeli neso, imele so v Istri in pri nas svoj efekt, kjer so strele grešnika v živo zadele!

Kot človek bil je Dolinar prijazen, uljuden z vsakim, bil je dobrega srca, pomagal je, kjer je videl revo in potrebo, po svoje moči, ne da bi s tem iskal slave ali hvaležnosti. Bil je blag, pošten in zvest prijatelj.

Nesreča, ki je zadela njega, zadela je i nas in s solznim očesom in obupnim srcem stojimo na komaj zasutem grobu moža, ki je vse svoje sile in ves svoj čas posvetil narodu svojemu, kateremu je bilo gaslo: „Sveto služimo sveti domovini! Bodi mu zemljica lahka in večni spomin mej nami!“

S Krškega 8. junija. [Izv. dop.] Po dolgem spanji se je odbor našega „bralnega društva“ ven-

naudušenim nasmehom! ... — „E ne! Kolosov nij tak.“ Hotel sem opomniti Bobova, da bi se bil moral g. Kolosov sam javiti pri meni; a ne vem, čemu sem poslušal Bobova ter šel z njim. Bobov prived me je v neko temno, krivo in ozko ulico Moskve ... Hiša, v kateri je stanoval Kolosov, sezidana je bila na stari način, odlikovala se je s temoto in neprilichnostjo. Prišla sva na dvorišče: tolsta ženska razobešala je perilo na vrv potegneno od hiše k plotu ... otroci kričali so na leseni stolbi ...

— K stvari! k stvari! zakričali smo.

— Vidim, gospoda! vi ne ljubite prijetnega, temveč zahtevate samo koristno. Naj bode! Skozi temen in ozek prohod prišla sva do sobe Kolosova: — ustopila sva. Gotovo imate blizek pojem o tem, kaka je soba revnega dijaka. Ravno pred dvermi na komodi sedel je Kolosov ter kadil iz pipe. Prijateljski podal je Bobovu roko in meni se je spodobno poklonil. Pogledal sem Kolosova in takoj občutil sem neko neodtržno zanimanje zanj. Gospoda! Bobov se nij motil: Kolosov bil je v resnici nenavaden človek.

Dovolite, da ga vam nekoliko podrobneje opišem. Bil je precej visoke rasti, vitek, okreten in ne

neprijeten. So lice ... Prepričan sem, gospoda, da je jako težko opisati lice kogarkoli. Lahko je pregledati pojedino vse znamenite poteze; a kako povedati komu drugemu to, kar sestavlja posebno lastnost, bistvo baš tega lica?

— To, kar Byron imenuje: „Ahe music of the face“ opomnil je neki slok in bled gospod.

— Tako je ... Vsled tega pa se hočem omejiti le na jedno opazko: ta posebni „nekaj“, o kojem sem sedaj omenil, obstajal je pri Kolosovu v brezskrbno veselem in smelem izrazi lica, da še v nasmehu nenavadno očarljivem. Roditeljev svojih ni pomnil, odgovorili so ga za malo plačo v hiši nekega oddaljenega sorodnika, kojega so bili vsled poverjenja odpustili iz službe. Do petnajstega leta živel je v vasi; potem preselil se je v Moskvo k stari, gluhi popovki, preživel je pri njej dve leti, ustopil na vseučilišče in se pričel živiti s poučevanjem. Učil je zgodovino, zemljepisje in rusko slovnico, dasi je imel o teh vedah le slab pojem; a prvič uvela so se pri nas na Ruskem „poučevanja“ nenavadno dobrotorna za oskrbovatele; drugič pa so bile zahteve vrlih kupcev, ki so izročevali izobrazbo svojih otrok Kolosovu, jako omejene. Ko-

losov ni bil ne osornež ne humorist; vi, gospoda, pa si ne morete misliti, kako radi smo se vsi pokorili temu človeku. Mi smo ga kar nehoté ljubili; njegove besede, njegovi pogledi, njegovo kretanje bilo je polno mladeniške ljubeznjivosti, da so bili vsi njegovi tovariši zaljubljeni do ušes vanj. Profesori smatrali so ga neglupim mladeničem, a „brez velikih sposobnostij“ in lenim. Prisotnost Kolosova dajala je poseben značaj našim večernim sestankom: naša veselost ni pri njem nikdar prehajala v neizobraženo prepiranje; vsi postali smo otožni — ta poluotroška otožnost javljala se je pri njem v tihem, časih precej modrem razgovoru, nikdar pa se ni spreminjala v hlinbo. Vi se smejete, gospoda ... razumem vaš smeh; res, mnogi izmed nas postali so potem popolni izgubljeni; a mladost ... mladost ...

— Oh talk not to me of a name great in story —

The days of our youth are the days of our glory ...*)

dejal je znani bledi gospod.

*) O, ne govorite mi o slavnem imeni —

Dnevi naše mladosti, dnevi naše slave ...

(Dajte prih.)

dar le zdramil ter svetu pokazal, da še živi; kajti pretečeno nedeljo je s pomočjo domačih in nekaj tujih pevcev in pevk priredil veselico na korist revnim šolarjem ljudske šole. Vspored koncerta so pevci in pekinje kaj dobro zvršili, — le škoda, da občinstvo ni bilo tako zastopano, kakor smo pričakovali. Iz bližnje okolice je prišlo malo ljudi — skoro nič (izvemši Videm), akoravno je bilo popoludne najlepše vreme.

No, zdaj naj pa še koncert nekoliko opišem. Vseh točk ne bom omenjal, kajti več je bilo taci, o katerih sem svoj čas že pisal. Pred vsem naj omenim skladbo „H. Leonard-ovo — Grande Fantaisie Militaire“ za gosli in glasovir in ono od „D. Alard-a — Fantaisie de concert sur Faust.“ V obeh točkah je gosp. Parma zopet pokazal, da je pravi mojster na goslih. Vsak glas je bil čist in vse je tako izvrstno izpeljal, da si boljšega pač misliti ne moremo. Občinstvo je g. Parma z burnim ploskanjem čestitalo. Tudi gospica spremljevalka na glasovirju: M. Vesnerjeva je prav dobro igrala — isto tako v drugej točki g. Rot. Izme pesnj mi je omeniti: „Planinski raj,“ nov — še nikjer natisnjeni mešani zbor od g. dr. B. Ipavica, katerega je poslal g. Šušteršič-u. V tem zboru je nastopilo pet gospic in jedna gospa. Tu naj povem, da so — razen jedne — vse od učiteljskega stanu: tri učiteljeve gospice iz Vidma, gospica učiteljica s Krškega in gospa nadučiteljica tudi od tod. Nekatero Krške dame neso hotele sodelovati (ne vem zakaj?), akoravno je bil namen blag — in za Krške revne otroke! — Vse pekinje so posebno dobro pele in poslušalcem je ta krasna pesen jako dopadla. Želeti bi bilo, da bi mešani zbor večkrat nastopil. — Posebna hvala gre g. Šušteršič-u, ki je dame naprosil, da so blagovolile pomagati. — Pesen: „Želje“ bariton solo s spremljevanjem na glasovirju, je gospod Medič iz Leskovca izborna pel. Občinstvo mu je burno ploskalo. G. Trček je pa pokazal svojo spretnost na glasovirju. Oba zbora: „Lovska in Zrinski Frankopan“ je občinstvo s pravo zadovoljnostjo poslušalo. — Smelo smem trditi, da je bil to eden najlepših koncertov, kar so jih pevci tekom štirih let priredili. Vsa čast in hvala jim! Bog zna, bomo li še kedaj tako krasen večer imeli? — Teško, ker pevci nas zapuščajo drug za drugim, ter se preseljujejo v druge kraje — v druge mesta...

Predno končam današnji dopis, naj mi bode dovoljeno zabeležiti, da so se te zadnje veselice — razen treh štirih Krčanov, sami tujci udeležili (domači jih nazivljajo p — ci), če tudi je čisti dohodek namenjen Krškim ubogim šolarjem. Kaj ne, tuji ljudje naj podpirajo domačince? In kaj imajo za zahvalo? Pst! Molči! — Še bi kaj povedal, a za sedaj naj to zadostuje... Koliko novcev so v ta namen dobili, mi ni znano. Kdor je kaj daroval za uboge otročiče, mu kličemo: „Bog povrni!“ — a. —

Domače stvari.

— (Mestni zbor Ljubljanski) imel je včeraj izredno sejo. Navzočnih bilo je 23 mestnih odbornikov, predsedoval je župan Grasselli. Na dnevnem redu bil je nujni predlog mestnega odbornika dr. Mošeta in tovarišev: 1. da je Njega ekselenciji grofu Taaffeju poslati spomenico o tukajšnjih dogodkih za poslednjih dni; 2. da se gospod župan naprosi in pooblašča, da to spomenico osobno izroči; 3. da se uredništvo časopisa „Triester Tagblatt“ zbok članka „Die Laibacher Excesse“ toži zaradi pregreška proti varnosti časti in da gospod župan v ta namen izbere odvetnika. Odbornik dr. Mosché je jedrnat utemeljeval ta svoj predlog, prečital vse dotične članke iz „Triester Tagblatt“, „Tagespost“ in „Deutsche Wacht“, naposled pa izborna sestavljeno spomenico, v katerej se jedrnat dokazuje in tudi dokaže, da je mestni zbor Ljubljanski popolnoma pravilno ravnal, da nemški „Turnverein“ ni hotel proslavljati pesnika Anastazija Grüna, ampak le politika grofa Auersperga in da so nemški listi dan na dan pozivali občinstvo na veliko-nemško demonstracijo. To spomenico, ki je pristna zgodovina vse turnarske slavnosti, bomo vso priobčili, da se vsakdo lahko sam prepriča, kje je resnica, kje pa laž. Nujni predlog dr. Mošeta in tovarišev se je soglasno in z živahnimi dobroklici odobril. Po glasovanju izjavil je župan Grasselli, da bode dobljeni nalog vestno izvršil. Potem pa je nasproti malovestnim časnikom, ki pri vsakej priliki obrekujejo belo Ljubljano in trosijo o njej neosnovane

laži, v prvi vrsti proti „Tagespost“, ki je v št. 158 z dne 8. t. m. pisala, da je v Ljubljani ves promet prenehal, da tujci zapuščajo mesto in se preseljujejo na Koroško, konstatoval, da so vse te vesti neresnične, kajti zglasila Ljubljanskih hotelov kažejo, da se je samo preteklo soboto in nedeljo 88 tujcev v Ljubljano pripeljalo. Kar se pa tiče vesti, da tukaj bivajoči tujci kar „en masse“ stanovanja odpovedujejo, konstatoval je župan Grasselli, da dosedaj ni niti jedne odpovedi. Mestni odborniki so to z odobravanjem vzeli na znanje, na kar se je seja zaključila.

— (Župan Ljubljanski g. Grasselli) odpeljal se je danes dopoldne z brzovlakom na Dunaj, da izroči ministerskemu predsedniku mestnega zbora spomenico, o katerej je na drugem mestu govor.

— („Deutsche Wacht“), ki ima v tiskovnih zadevah neko posebno izimno stališče, priobčila je v današnji 46. številki v prevodu naš članek „Velikonemške demonstracije — v Ljubljani“ in notico „Roka roko umiva, obe pa obraz“. Kakor znano, bil je „Slov. Narod“ zaradi teh dveh člankov zaplenjen, a gospode pri „Vahterci“ kaj tacega prav nič ne briga, akoravno so sami znali, da smo bili zaplenjeni, akoravno so to lahko čitali v „Laib. Wochenblatt“ in akoravno je uradna „Laibacher Zeitung“ konfiskacijo že proglasila. Komentara k temu ne treba.

— („Tagespost“) ima v včerajšnjem večernem listu članek „Die Excesse in Laibach“, ki resnično kar s pestjo v obraz bije. Trdi namreč, da so dne 3. t. m. mestni policaji dobili povelje, da ne smejo nikogar prijeti in zapreti, da so žandarmi imeli vezane roke, da neso smeli ničesar storiti, da so se nemški meščani kamnali, da se je županu v nedeljo skrb za javno varnost iz rok vzela in izročila c. kr. okrajnemu glavarstvu in tako gre dalje laž za lažjo v nepretrgani vrsti. Članek je tako nesramen, da se mora z vso energijo zavrniti, kajti tako pišejo le revolver-žurnalisti, ali pa ljudje, ki že davno sodijo v blaznico, v „Feldhof“.

— (Nur heiter!) V mestnem zboru Dunajkem stavil je nek Stern predlog, naj Dunajsko mesto prevzame Anastazija Zelenca spominsko ploščo, ki so mu jo turnarji Ljubljanski postavili, v svojo last, naj jo prepelje na Dunaj ter ondu postavi na kakem trgu. Žal, da se je predlog ta odložil in da torej gospodu Sternu ne moremo poslati zahvalnega pisma. Gospoda Sterna sicer ne poznamo, izvestno poznal pa ga je Göthe, ko je pisal krilate besede: „Es muss auch solche Kautze geben“.

— (Laž ima kratke noge.) V vseh nemško-židovskih listih bila je te dni vest, da so nepoznani zlodejci Anastazija Zelenca spominsko ploščo na Bledu na kosce razbili. A ta vest je neosnovana laž, kakeršnih smo pri nemških „Pappenheimerjih“ in „Schmockih“ že vajeni.

— (Dodatek.) K včerajšnjemu izvestju o Božidara Raiča sprevedu dodati nam je še to, da so v Čitalniški restavraciji pevci peli mnogo domoljubnih pesni, pri katerih se je posebno odlikoval g. Medena krasni tenor, poleg njega pa v Ipavčevi „Domovini“ g. Puciharja bariton. V imenu vseh, ki so bili tega užitka deležni, izreka se jim najsrčnejša zahvala.

— (Za Božidarom Raičem) bode v petek dne 11. t. m. ob 9. uri dopoldne na Dunaji v Alsterski cerkvi maša, pri kateri bodo peli pevci „Slovenije“ in „Zvonimira“.

— (Nova skladba slovenska.) Slavni skladatelj naš, g. dr. B. Ipavec v Gradci je J. K. Kalčičevej pesni „Ne vem“, ki je bila natisnena v zadnji številki „Ljubljanskega Zvona“, zložil prelep napev (moški zbor in tenor-solo) ter to najnovejšo skladbo svojo posvetil „vrlemu delavskemu pevskemu društvu „Slavec“ v Ljubljani.

— (G. profesor Stritar) pisal je akademskemu društvu „Sloveniji“ sledeče pismo: „Slavno društvo! Srčno se zahvaljujem za sijajno slavnost, katero je dunajska „Slovenija“ napravila meni in, reči smem, tudi sebi v čast in slavo. Vse se je tu vršilo tako lepo, tako praznično in dostojno, da si „Slovenija“ lahko po vsej pravici ta večer zapiše v svojo častno knjigo. Da bi bila učeča se mladina slovenska, posebnoma pa visokošolska, vedno takega duha polna, kakor se je pokazala o tej priliki meni in vsem navzočnim gostom! „Sloveniji“ pa daj Bog, to ji želim iz srca, nji v prid in slovenski domo-

vini, katero vsi ljubimo tako, da naj vedno krepča se in raste, da naj leto za letom mnogo lepega cvetja rodi in obilo plemenitega sadu. Bog živi „Slovenijo“!

Z odličnim spoštovanjem in prijaznim pozdravom!
Josip Stritar l. r.
častni ud „Slovenije“.

Na Dunaji, 7. junija 1886.

— (Delnice Narodnega doma v Rudolfvem) izročuje delničarjem, v Ljubljani bivajočim, g. dr. Fran Papež, odvetnik v Ljubljani.

— (V Trstu) umrl je mornar Maletić za pravo azijsko kolero. Tudi v Pulji se je pojavila nevarna ta bolezen.

— (Samomor.) Ustrelil se je pretekli ponedeljek v Semiči tamošnji poštar Tomazin. Slabo gmotno stanje gnalo ga je v smrt. Zapustil je ženo in sedmero nedoraslih otrok.

— (Razpisana) je župnija pri sv. Barbari v Haložah, katere provizorjem je postal g. Martin Meško.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Ivanec 9. junija. Raičev duh je duh slovenskega naroda. Ta duh ne pozna smrti! kličejo Hrvati in Slovenci v Ivanci.

Kučnjak, Vojska, Hadžija, Tepser, Kuković, Vavrovič, Vabič.

Dunaj 10. junija. Zbornica poslancev: Kronawetter predlaga, da se voli odsek, ki hi preiskaval, kako se društvena postava delavcem nasproti izvršuje. — Zakon, da se sme kuruza iz Bolgarske in Srbske carine prosta uvažati se vsprejme. Zakon proti socialistom vsprejel se je v tretjem branji s 186 proti 46 glasom.

Budimpešta 10. junija. Zbornica poslancev vsprejela je pri imenskem glasovanju carinski tarif s 151 proti 113 glasom za podlago podrobnej debati. Predlogi opozicije torej odklonjeni.

Monakovo 10. junija. Sploh se čuje, da kralj zaradi teške bolezni, konstatovane z merodajne strani, ne more več vladati. Pričakuje se, da v kratkem princ Luitpold prevzame regentstvo in da se skliče deželni zbor.

Rim 10. junija. Prestolni govor pravi, da so razmere z vlastmi ne samo prijateljske, temveč najsrčnejše. Jedinost Evrope zaprečila je zopet konflagracijo. Lojalno in energično sodelovala je Italija, da se vzdrži mir, ki ga zahtevajo interesi civilizacije. Z nadaljnjim razvojem mora Italija dokazati, da je mogočen element miru.

Belfast 10. junija. Včeraj so bili prav resni izgredi. Katoliki napali so policijo, katera je streljala. Petero mrtvih, veliko ranjenih.

Peterburg 9. junija. Za letošnji nabor novincev treba 235.000 mož.

London 9. junija. Kraljica je dovolila, da se zbornica razpusti, a ni še določeno kdaj.

Rim 9. junija. Izvestje o kolero: V Benetkah 21 zbolelo, 11 umrlo, v Bari 4 zboleli, 2 umrla.

Zahvala.

Podpisano društvo izreka svojo najprisrčnejšo zahvalo vrlim narodnim Žavčanom za preprijazen vsprejem ob priliki izleta v Zaveč, prostovoljni požarni straži za udeležbo in njenemu načelniku gosp. Hauzenbihlerju, gospem in gospodičnam za krasen trak k zastavi, gospodični Roblekovi za prisrčen nagovor in vsem došlim gostom, ki so povišali slavnost. Na zdravje!

Odbor „Savinjskega Sokola“:

Tujci:

9. junija.

Pri Slovci: Reif z Dunaja. — Dr. Codelli iz Trsta. — Schulz, Szeiner iz Karlova. — Fessler iz Prage. — Lilleš z Dunaja.

Pri Malici: Fischer, Kornstein z Dunaja. — Eppich iz Budimpešte. — Borščnik, Herz iz Maribora. — Codelli iz Gorice. — Reingruber, Krobath z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
9. junija.	7. zjutraj	726.51 mm.	14.8° C	sl. zah.	obl.	10.70 mm.
	2. pop.	727.84 mm.	17.8° C	sl. jz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	729.30 mm.	14.8° C	sl. jz.	dež.	

Srednja temperatura 15.8°, za 2.3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 10. junija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	85	gld.	20	kr.
Srebrna renta	85	"	60	"
Zlata renta	116	"	80	"
5% marna renta	101	"	95	"
Akcije narodne banke	876	"	—	"
Kreditne akcije	282	"	60	"
London	126	"	35	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	10	"	05	"
C. kr. cekini	5	"	94	"
Nemške marke	61	"	92	"

Košnja v najem.

Na travniku (nekdanj Erbergovem) v Prulah oddala se bode letošnja košnja (seno in otava) v sredo po binkošnih 16. t. m. ob 9. uri na mestu pri šupi kosoma po jeden oral v najem.

Tudi šupa se odda v najem.

(426)

Povše.

Prostovoljna dražba.

S privoljenjem c. kr. deželne sodnije v Ljubljani bodem podpisani po dražbi prodajal dne

15. junija t. l.,

to je v torek po binkošnih, dopoldne od 9. do 12. ure in če bo treba tudi od 2. do 4. ure popoldne, — sedem po 400 gld. cenjenih delov svojega, poleg Cerkvene ulice v Trnovskem predmestju v Ljubljani ležečega travnika, parc. št. 83/6 in 83/7.

Dražbo vodil bode c. kr. notar p. n. gospod dr. Jarnej Zupanc kot sodnijski komisar.

V njegovi pisarni leže na ogled dražbeni pogoji, zemljejnizni izpisek in razdelilni načrt.

Po pogojih mora položiti vsak ponudnik pred ponudbo 5% varščino v gotovini v roke dražbenega komisarja.

Ker so za prodajo namenjeni prostori zelo pripravljeni za zgradbo, uljudno vabim vse tiste, kateri si želijo takih prostorov, da pridejo v torek na tu opisani travnik.

V Ljubljani, dné 6. junija 1886.

(427—1)

Jakob Peršin.

Košnja v najem

se bode v soboto dne 12. junija ob 1/2 9. uri zjutraj na travniku „Mesarica“ (18 delov) v Mestnem logu oddajala.

424—2)

J. Rodé-Dogan.

Za društveno restavracijo išče se pošten

krčmar.

Pogoji jako ugodni. — Kje? pove upravništvo „Slovenskega Naroda“. (417—2)

Kupujte srečke

pogrebne družbe

„Marijine bratovščine“.

Društvo Marijine bratovščine v Ljubljani napravi

DOBRODELNO LOTERIJO,

katero namen je

ustanova zavetišča

„MARIJINEGA DOMA“,

kjer bodo imeli ostareli in onemogli ter zapušteni ljudje zavetišče in vso oskrbnost brezplačno.

Ta loterija je z odlokom vis. c. kr. finančnega ministerstva dné 21. septembra 1885, št. 28.606, dovoljena.

Osnovana je na podlagi 50.000 srečk po 50 krajcarjev, ki bodo zadele 2000 dragocenih in vsakemu koristnih dobitkov v skupni vrednosti 5000 goldinarjev. Vsaka pet in dvajseta srečka gotovo zadene.

Srečkanje bo v Ljubljani 1. decembra 1886 v pričo vladnega zastopnika.

Srečke imajo na prodaj: Na Poljanski cesti: trgovka Marija Ojstriš; na cesarja Josipa trgu: Urbasova trafika; v Špitalskih ulicah: Majerjeva trafika; na Mestnem trgu: trafika Svatek, trgovca Turk in zlatar Sparovč; na Starem trgu: trgovca Blaznik in Ribič; na Sv. Petra cesti: pri društvenem načelniku Regaliju, v brivnici Bukovnikovi in knjigovoz Fr. Dežman; v Kolodvorskih ulicah: puškar Dimic; na Marijinem trgu: trgovec Bučar; v Slonovih ulicah: trafika Prosenčeva; v Selenburgovih ulicah: trafika Čitalnici; na Dunajski cesti: trafiki Bolé in Blaž ter trgovec s pohištvo Dogan; vrh tega mnogi poverjeniki družbe sv. Mohorja. (344—3)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotračnicah knjiga:

Zlatorog.

Planinska pravljica

spisal

R. Baumbach.

Z dovoljenjem pisateljev in založnikovim preložil ANTON FUNTEK.

Cena elegantno vezani knjižici 2 gld.

Anton Funtek, dobro poznan po svojih izvornih pesniških proizvodih, podaril je slovenskemu narodu s svojimi prevodom Baumbachove poezije „Zlatorog“, ki se je kot pravljica do današnjega dne ohranila pri vseh pastirjih v dolih triglavskega pogorja, prekrasno darilo. Knjižica, kaj bogato in najelegantneje opremljena, bode gotovo vse rodoljube zelo obradostila, ki imajo srce in smisel za ta pesniški umotvor, čegar dejanje se vrši na našem romantičnem Gorenjskem.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

(351—4)

Proda se po ceni

malo posestvo s hišo in drugim poslopjem

v obližji Domžal, na cesti Domžale-Kamnik ležeče s 4 1/2 oralom vrta, njiv in travnika, slednji 3 orale velik, tik hiše in pri vodi (jeden del Bistrice) ležeč, je zelo pripraven za zgradbo kake tovarne, žage ali mline, z zdravo in lepo lego. — Čez jedno njivo peljala bode železnica Ljubljana-Kamnik in hiša s vrtom in travnikom je le nekaj sežnjev od projektirane postaje „Domžale“ oddaljena. Natančneje se izve „Dunajska cesta št. 11“.

(418—2)

Umrli so:

6. junija: Ana Kataver, 2 leti, strojevodjeva hči, Poljanska cesta št. 18, za spridenjem krvi. — Ana Sparovic, zasebnica, 71 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo. — Pavl Segatin, fjakarjev sin, 4 leta, Trnovske ulice št. 3, za davico.

7. junija: Anton Skupčar, delavčev sin, 2 dni, Poljanska cesta št. 57, za jetiko. — Katar Polanšek, delavka, 35 let, Sv. Petra cesta št. 62, za jetiko. — Fran Bahovec, učiteljev sin, 2 leti, Sv. Florijana ulice št. 35, za davico.

8. junija: Franja Gaber, mestna uboga, 75 let, Zabajak št. 7, za starostjo.

V deželnej bolnici:

3. junija: Josip Dolinar, delavčev sin, 2 leti, za slabostjo.

Od visoke vlade

švedskega
privilegirani

Njeg. Veličanstva

kralja
dr. Fr. Lengiel-ov

Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrtja njeno deblo, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinke od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeljuje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-Jl, lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri W. Henn-u. (29—6)

Dobrovoljna

dražba vina.

Na gosposčiji „Božjakovina“ (željeznička postaja) prodavati će se dne 16tog i sliedečih dana mjeseca lipnja t. g. putem dobrovoljne dražbe do

2000 vedara

dobroga vina

raznih godišta.

Dražbovati će se po lagvih, kupac dužan je položiti kupovinu odma u gotovom.

Upraviteljstvo dobara.

(416—3)